

РЕШЕНИЕ

№ 19311

гр. София, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 169 СЪСТАВ, в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАНИНА ИВ. ПЪСТРАКОВА

при участието на секретаря ДИМИТРИНА Д. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от ИВАНИНА ИВ. ПЪСТРАКОВА Гражданско дело № 20211110129756 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано въз основа на искова молба от „..“ АД, ЕИК: .. срещу В. П. Л., ЕГН: *****, с която са предявени иски с правно основание чл. 207, ал. 1, т. 2, чл. 221, ал. 2 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Предявени за съвместно разглеждане са насрещни иски с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и чл. 224, ал.1 КТ.

Ищецът твърди, че между него и ответника имало сключен трудов договор № 1252/07.06.2013 г., с който ответникът бил назначен на длъжност „куриер“ при ответното дружество, като част от задълженията по длъжностната му характеристика били: да приема, превозва и доставя пратки от и на клиенти приема пратки за разнос, разнася импортни пратки, отчита събраните средства по товарителници, предава и инкасира суми по наложени платежи на пратки и да се отчита за тях. При изпълнение на задълженията си, съгласно чл. 11, ал. 5 от договора, ответникът носел имуществена отговорност за приетите пратки до предаването им на администратора. Ищецът поддържа, че на 04.10.2013 г. с констативен протокол било установено, че на същата дата ответникът не бил отчел в касата на дружеството служебна сума в размер на 3400 лева. Сумата била получена от него от събрани от клиенти суми за извършени куриерски услуги и получени наложени платежи. Протоколът бил подписан от ответника, който се бил съгласил с констатациите в него. Липсата се установявала и от куриерски отчет, както и от писмени обяснения на ответника, получени при ищеца с вх. № ../31.10.2013 г. В тези обяснения ответникът признавал, че излязъл от

служебния автомобил, за да си закупи цигари, като оставил личните си документи и пари, както и служебните пари на „пасажерската седалка“. Твърди, че ответникът бил признал пред свои колеги, че оставил служебния автомобил незаключен. От 29.10.2013 г. ответникът бил престанал да ходи на работа, без да е подавал молба за отпуск, болничен лист или изобщо да уведоми защо отсъства – отразено в докладна с вх. № ../04.11.2013 г. на г-жа Т. К. до изпълнителния директор на дружеството. На ответника било изпратено с куриер писмо с изх. №./05.11.2013 г. да даде обяснения на основание чл. 193, ал. 1 КТ. Писмото било получено от ответника на 06.11.2013 г., но обяснения от негова страна не постъпили. Във връзка с това на 03.12.2013 г. изпълнителният директор на „...“ АД издал следните заповеди:

- Заповед за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ;
- Заповед на осн. чл. 210 КТ, вр. с чл. 207 КТ за имуществена отговорност на работника за неотчетена сума в размер на 3303,72 лв.

Заповедите били връчени на ответника на 08.01.2014 г. За реализиране имуществената отговорност на работника били издадени заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, въз основа на които било образувано ч.гр.д. № 144/2014 г. на ЧСИ М.О., по което ищцовото дружество било получило от ответника сумата в размер на 3457,12 лв. Впоследствие заповедта за изпълнение и изпълнителният лист били обезсилени. С оглед изложеното счита, че е налице правен интерес да предяви настоящия иск, с който моли съда да осъди ответника да му заплати сумите както следва;

1) Сума в размер на 3303,72 лв. – стойността на липсата, причинена от ответника на ищеца.

2) Сумата от 2274,82 лв. – законна лихва за забава върху посочената в т.1 главница от 04.10.2013 г. – датата на установяване на липсата, до 15.07.2020 г. – датата на депозиране на исковата молба.

2.1.) В условията на евентуалност претендира заплащането на законна лихва за забава върху сумата по т. 1, начислена от датата на установяване на липсата – 04.10.2013 г., до датата на всяко отплащанията на ответника по заведеното срещу него изпълнително дело, която е в общ размер от 3465,21 лв.

3) На основание чл. 221, ал. 2 КТ претендира сумата от 310 лева – дължимо от работника на работодателя обезщетение при дисциплинарно уволнение в размер на брутното трудово възнаграждение за срока на предизвестieto.

4) Сумата в размер на 33,60 лв. – заплатени от ищеца здравни осигуровки в полза на ответника за м. ноември и м. декември 2013 г.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск като неоснователен. Не оспорва, че е бил в трудово правоотношение с ищеца през процесния период. Твърди, че след като на 04.10.2013 г. установил, че личните

документи и пари, както и служебните пари са откраднати от управлявания от него служебен автомобил, уведомил служители на ищцовото дружество – отговорника автопарк в дружеството, който дошъл при него заедно с друг служител. Снели му устни обяснения и му наредили да продължи с изпълнение на трудовите си задължения, тъй като нямало възможност да бъде заместен от друг служител, за да подаде сигнал в полицията за извършената кражба. Уверили го, че те ще го направят. Поддържа, че след като приключил задълженията си отишъл в офиса на дружеството за отчет. Твърди, че служител на дружеството – г-жа Т. К., извършила свои изчисления относно сумата, която ответникът следвало да е бил получил от клиенти и която следвало да отчете. Заявила му, че трябва да подпише запис на заповед за сумата от 3400 лв., в противен случай щял да бъде уволнен. На следващия ден отишъл в полицията да заяви, че личната му карта е била открадната и да подаде заявление за изготвяне на нова такава. Ответникът поддържа, че не са налице основания за ангажиране на пълната му имуществена отговорност по чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ, доколкото в случая не ставало въпрос за липса – вреда с неустановен произход, а за кражба, т.е. произходът на вредата бил установен, макар и да не бил открит извършителят на кражбата. Твърди, че ищцовото дружество било наясно с кражбата. Наличието на кражбата било отразено и в Заповед за налагане на имуществена отговорност № 134/02.12.2013 г. В предходното дело между страните дружеството не оспорвало наличието на кражба. Разпитаният по делото свидетел, доведен от ищцовото дружество по предходното дело, също бил заявил, че при всички кражби се процедира по идентичен начин и служителите подписвали записи на заповед, с които се задължават да върнат пълния размер на откраднатите суми. Твърди, че бил принуден под страх от уволнение да подпише записа на заповед от 04.10.2013 г. Заедно със записа на заповед му било даден да подпише и Разходен касов ордер от 04.10.2013 г., че е получил от ищцовото дружество сумата от 3399,20 лв., каквато той не бил получавал. Твърди, че в случай на кражба била оборена презумпцията за вина на отчетника и на осн. чл. 207, ал. 1, т. 1 КТ имуществената му отговорност следва да бъде ограничена до трикратния размер на уговореното брутно трудово възнаграждение, което било в размер на 310 лева, от което следва че отговорността му следвало да бъде ограничена до размера от 930 лева. Прави възражение за изтекла погасителна давност за вземанията на ищеца. Ответникът твърди, че ищцовото дружество не му било заплатило трудовите възнаграждения за м. септември и октомври 2013 г. твърди, че поради тази причина в края на м. октомври заявил на ответното дружество, че прекратява трудовото си правоотношение с тях. Твърди, че от този момент е прекратено трудовото правоотношение от негова страна без предизвестие, каквато възможност предвиждал Кодексът на труда при забава от страна на работодателя за заплащане на трудовото възнаграждение. Общият размер на дължимото му нетно трудово възнаграждение за м. септември и м. октомври 2013 г., което ищцовото дружество му било удържало за реализиране на имуществената му отговорност било в размер на 791,70 лева, от които 538,06 лева за м. септември 2013 г. и 253,64 лева за м. октомври 2013 г. Твърди, че не му било заплатено и дължимото му се обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2013 г. в размер на 59,05 лева за 4 дни. С оглед това ответникът предявява насрещен иск като моли съдът да осъди ищеца по

първоначалния иск да му заплати сумите, както следва: на основание чл. 128 КТ – сумата от 686.41 лв. – трудово възнаграждение за м. септември 2013 г., ведно със сумата от 389,30 лева – законна лихва за забава върху дължимото за м. септември възнаграждение от 26.10.2013 г. до датата на депозиране на насрещната искова молба; сумата от 326.06 лева – трудово възнаграждение за м. октомври 2013 г., ведно със сумата в размер на 181,31 лева – законна лихва за забава върху дължимото за м. октомври възнаграждение от 26.10.2013 г. до датата на депозиране на насрещната искова молба, както и на основание чл. 224, ал. 1 КТ – сумата в размер на 69.75 лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2013 г. в размер на 4 дни. Сумите са увеличени с оглед запознаване прието в съдебно заседание заключение по съдебно-счетоводна експертиза.

Заедно с предявяването на насрещен иск срещу ищеца за дължимите му и незаплатени суми за трудово възнаграждение и обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2013 г. ответникът по първоначалния иск прави изявление за прихващане с претендираните от ищеца суми по първоначалните икове.

В срока по чл. 131 ГПК ищецът по първоначалния иск е депозирал отговор на насрещната искова молба, с която оспорва предявените насрещни икове като недопустими и неоснователни. Прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на претендираните от ищеца по насрещния иск вземания за трудови възнаграждения за м. септември и м. октомври 2013 г., както и за вземането за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 4 дни през 2013 г. Оспорват се твърденията от отговора на исковата молба на В. Л., че служители на „...“ АД не го били допуснали да отиде в полицията, че го уверили, че те ще подадат сигнал, както и твърдението, че В. Л. е бил принуден да подпише запис на заповед от 04.10.2013 г., както и оспорват В. Л. да е правил изявление за прекратяване на трудовия му договор.

След преценка доводите на страните и доказателствата по делото настоящият съдебен състав намира за установено следното от фактическа страна:

Представени от ответната страна са следните писмени доказателства: длъжностна характеристика; констативен протокол от 04.10.2013 г., както и куриерски отчет и разходен касов ордер от същата дата; 2 бр. докладни от Т. К., 2 бр. покани за даване на обяснение и 3 бр. товарителници за връчване на втората от тях; обяснения на ищеца; 2 бр. заповеди от 02.12.2013 г., нотариална покана чрез нотариус М.; съобщение за приключване на изпълнително дело с вискател адвокат Г. срещу ответника поради изплащане на задължение; запис на заповед от 04.10.2013 г. за сумата от 3400 лв.; удостоверение от ЧСИ О. относно удържани от трудово възнаграждение на ищеца суми в общ размер от 4040.09 лв. в периода 12.05.2014 г. до 01.08.2017 г.; заверен препис от индивидуална лицензия и удостоверение от 03.11.2009 г.

Представени за преписи от дневници-извлечения от счетоводната програма на ищцовото

дружество.

Представено е заявление за издаване на документ за самоличност на български гражданин от 11.10.2013 г., както и копие от нов документ за самоличност, издаден на 16.10.2013 г.

Приета по делото е декларация от В. Л. по чл. 17, ал.1 ПИБЛД от дата 11.10.2013 г.

По делото е присъединено гр. д. №37904/2014 г., СРС, 35ти с-в, ведно с гр. д. №8457/2017 г., СГС.

Прието по делото е заключение на съдебно-счетоводна експертиза, от което се установява следното: липса в размер на 3400 лв. е осчетоводена по дебита на сметка 442 вземания по липси и начети, партия 302 В. П. Л.; от „...“ АД са заплатени за сметка на В. Л. 33.60 лв. за м. 11. и м. 12 2013 г. здравни осигуровки; изчислена е мораторна лихва върху главница 3303.72 лв. за периода 04.10.2013 г. до 15.07.2020 г. в размер на 2241.75 лв.; обезщетението по чл. 221, ал. 2 КТ възлиза на 310 лв.

С допълнително заключение вещото лице е изчислило, че размерът на дължимото на ответника трудово възнаграждение за м. 09.2013 г. е 686.41 лв. БТВ, а за м. октомври 2013 г. 326.06 лв. БТВ; обезщетението за неползван годишен отпуск за 5 дни е в размер на 77.50 брутен размер;

Разпитана е свидетелката К., работила в „...“ от 2006 до 2014 г., на длъжност диспечер, „търговски отдел“, „човешки ресурси“, заедно с длъжността „заместник директор-логистичен център“. Помни, че есента на 2013 г. В. Л. се обадил в офиса и казал, че се е случил инцидент с колата му- от нея били откраднати служебни пари. На място отишли двама колеги. Следобяд като се върнал, разказал, че не е викана полиция. Съставили констативен протокол на основа на това, което казал. Касиерката направила отчет на това какво е занесъл и какво е трябвало да събере като наложени платежи и пари и написали, че дължи 3400 лева. Известно време идвал на работа, после прекратил идването си без да информира. Тя не успяла да се свърже с него. И други колеги не успели. Съставила докладна към управителката, това й било задължението. Била му ръководител. След установяване на липсата уведомила изпълнителния директор по телефона същия ден и после пуснала докладна. Посочва задълженията на длъжността „куриер“ за деня, включва следните неща- взимане и разнос на пратки, както и на наложени платежи. На клиентите, които са си пуснали предните дни пратки и съответно при освобождаване на техните пратки, трябвало да получат наложени платежи. Куриерът там, където имал да изплаща наложени платежи, взимал тази сума, разнасял пратки и доставял наложени платежи. Вечер като се прибере правел отчет какво е разнесъл, какво е получил като пари като наложени платежи и куриерски услуги и отделно какво е разнесъл като наложени платежи на клиентите. Правело се се рекапитулация и се отчитала в касата. Имало и други случаи на откраднати пари- и на пари, и на пратки. Разбивали коли. Викало се полиция съответно. Тя лично указания да не уведомява органите на реда не давала. По принцип в такива случаи ангажимент да викне полицията имал служителят. Понякога и диспечерите са викали полиция. Уточнява, че липсата на суми се установява по куриерски отчет – по описа, който е даден сутринта за

наложените платежи, по него се установила и тази липса. Касиерката трябвало да установи липсата. Сумата от 3400 лева била описана въз основа на куриерския отчет и описа на наложените платежи на В.. Паричните средства били на дружеството, отговорността- на колегата. Такава била практиката. Защо не е подал „“ сигнал не може да каже.

Я., познаваща ответника от дете, пък разказва, че с него имат приятелски отношения. Контактите са им доста чести, тъй като на всякакви поводи са заедно. През 2013 г. работел при ищеца. Започнал лятото на 2013 г. Октомври месец се случил инцидент- кражба на лични документи, фирмения оборот, както и лични пари. Повод за кражбата била спирането на буса, поради странен шум, който чувал. Правил оглед в багажното отделение. Поради невъзможност да заключи буса, за което неколкратно уведомявал собствениците, отишъл да си вземе вода и като се върнал установил липсата на чантичката, в която имало лични документи и служебни пари. Подал сигнал в дружеството, от там му казали че ще дойдат на място, за да може да продължи с разноса на пратки. Той е попитал дали трябва да уведоми органите на реда, казали са му да ги изчака. Дошли са трима човека и после е продължил да разнася пратките. Не са му предложили да го освободят и друг да го замести. Като се прибрал за отчета, му бил поднесен запис на заповед с посочена сума, която той разписал. В чантичката със служебните пари е имало лични документи и лични пари, което наложило и уведомяване в полицията относно смяна на лична карта. Попитал е в момента на инцидента дали да се обаждат на полицията, казали са му за момента да не подава сигнал. Не са му казвали впоследствие да подаде сигнал. Знае, че е имало натиск за връщане на парите. В самия ден на записа на заповед от вратата първата реплика била „Намери ли парите?“.

Софийски районен съд, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира от правна страна следното:

По първоначално заявените искове.

Указано е на ищеца, че в негова тежест е да докаже елементите от фактическия състав на иска по чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ, а именно: 1) наличието на трудови правоотношения между страните, по силата на което ответникът е изпълнявал работа на отчетническа длъжност при ищеца, 2) задължения на ответника по тези правоотношения, свързани със съхраняването и отчитането на материални ценности, 3) констатиране на липсите по надлежен ред, както и техния размер.

Ответникът носи доказателствената тежест да установи конкретната причина за липсите, обуславяща отпадането на неговата имуществена отговорност (при доказани от ищеца отчетнически функции на ответника). При доказана липса, ответникът носи доказателствената тежест да установи, че не е причинил щетата или, ако я е причинил, че това не е извършено виновно.

По делото не се оспорва наличието на трудово правоотношение между страните, по

силата на което ответникът е изпълнявал работа на отчетническа длъжност при ищеца, както и че на ответника е вменено задължение по това правоотношение, свързано със съхраняването и отчитането на материални ценности. Не се оспорва и е видно от доказателствения материал, че е констатирана липса по надлежен ред, както и нейния размер.

Отговорността по чл. 207, ал.1, т.2 КТ е за липса, която представлява типичен за отчетническите трудови функции състав на увреждане. Тя се състои в недостиг в касата /когато става въпрос за парични ценности/ или в склада, цеха и пр. /когато става въпрос за материални ценности/, който е с неустановен произход - няма яснота относно причините за неговото появяване. При констатиране на такъв недостиг възниква презумпция, че липсата е причинена от отчетника. Тази презумпция произтича от една страна от специфичната трудова функция на отчетника, че именно негово задължение е да пази и отчита поверените му парични или материални ценности, а от друга и от нейния неизяснен произход. С оглед на това, за да избегне ангажирането на неговата имуществената отговорност при констатирана липса, материално отговорното лице следва да докаже, че не е причинил щетата или че не я е причинил виновно. Тоест тежестта на доказване се обръща /Решение № 56/10.03.2010 г. на ВКС по гр. д. №540/2009 г., III г. о./.

По делото е безспорно установено, че щетата в случая не е с неустановен произход, а в резултат на извършена кражба- установява се от събрания доказателствен материал, а и не се оспорва от ищеца. Обстоятелството, че извършителят към момента е неизвестен не означава и неизвестност на произхода на щетата. Ответникът в случая е оборил законната презумпция за неговата виновност като отчетник, защото е доказал, че липсата е резултат от престъпление /Решение № 247/30.06.2015 г. на ВКС по гр. д. №970/2015 г., I V г. о./. Поради това са налице предпоставки за изключване отговорността на ответника и исковата претенция с правно основание чл. 207, ал.1, т.2 КТ следва да се отхвърли.

Неоснователността на тази претенция обуславя неоснователност на претенцията за мораторна лихва.

По иска с правно основание чл. 221, ал. 2 КТ в тежест на ищеца е да докаже следните елементи от фактическия състав: 1) наличието на трудово правоотношение между страните по делото; 2) прекратяване на трудовото правоотношение на основание дисциплинарно уволнение, както и 3) размера на brutното трудово възнаграждение за последния месец преди уволнението.

Съдът намира, с оглед изложеното по-горе, наличието на трудово правоотношение между страните през процесния период, което е било прекратено на основание дисциплинарно уволнение, съгласно заповед от 02.12.2013 г. Недоказани останаха твърденията на ответника, че ищцовото дружество не му било заплатило трудовите възнаграждения за м. септември и октомври 2013 г. твърди, че поради тази причина в края на м. октомври заявил на ответното дружество, че прекратява трудовото си правоотношение с тях. Поради това са налице предпоставките за уважаване на предявените претенции за заплащане на сумите 310 лева – дължимо от работника на работодателя обезщетение при дисциплинарно уволнение в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестията, както и сумата в размер на 33,60 лв. – заплатени от ищеца здравни осигуровки в полза на ответника за м. ноември и м. декември 2013 г.

По насрещните искове.

Указано на ищеца по предявения насрещен иск, че в негова тежест е да докаже елементите от фактическия състав на чл. 128, т. 2 КТ, а именно: 1) наличието на трудово правоотношение между страните по делото, 2) че през процесния период е престирал труд по трудовото правоотношение, както и 3) размера на уговореното трудово възнаграждение.

Във връзка с тази претенция съдът намира, че същата е неоснователна, доколкото не се доказва от ищеца по нея, че през процесния период е престирал труд по трудовото правоотношение.

Указано на ищеца по предявения насрещен иск с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ, че в негова тежест е да докаже следните обстоятелства: 1) наличието на трудово правоотношение между страните по делото, 2) което е прекратено независимо от основанията за прекратяване, както и 3) размера на brutното трудово възнаграждение, получено за последния пълен отработен месец преди уволнението.

Тези предпоставки- наличието на трудово правоотношение между страните през процесния период, което е било прекратено, са налице, видно от гореизложеното, размерът на претенцията се установи посредством заключението на вещното лице, поради което следва да се уважи предявената претенция в размер на 69.75 лв.

По направеното възражението за прихващане, направено от ответника, прието в настоящото производство, съдът намира, че не следва да се уважи, доколкото ответникът не е посочил с коя от предявените претенции следва да се извърши.

Относно разноските в производството:

При този изход на спора ответникът дължи да репарира извършените от ищеца разноси за производството в общ размер на 132.40 лв.

В полза на ответника следва да се присъдят 840 лв.

При тези мотиви Софийски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА В. П. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж. к. .. да заплати на ..“ АД, ЕИК .., със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. .., на основание чл. 221, ал. 2 КТ сумите **310** лева –обезщетение при дисциплинарно уволнение в размер на брутното трудово възнаграждение за срока на предизвестieto, както и сумата в размер на **33,60** лв. – заплатени от ищеца здравни осигуровки в полза на ответника за м. ноември и м. декември 2013 г.

ОТХВЪРЛЯ предявени от ..“ АД, ЕИК .., със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. .., срещу В. П. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. София, .. срещу „...“ АД, ЕИК .., със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. .., искове с правно основание чл. 207, ал. 1, т. 2, и чл. 86, ал. 1 ЗЗД,за заплащане на следните суми: 3303,72 лв. – стойността на липсата, причинена от ответника 2274,82 лв. – законна лихва за забава за периода от 04.10.2013 г. – датата на установяване на липсата, до 15.07.2020 г. – датата на депозиране на исковата молба.

ОСЪЖДА „...“ АД, ЕИК .., със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. .., да заплати на В. П. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж. к. ..,на основание чл. 224, ал.1 КТ сумата от **69.75** лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2013 г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от В. П. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж. к. .., срещу „...“ АД, ЕИК .., със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. .. искове с правно основание чл. 128 КТ и чл. 86 ЗЗД за сумите: сумата от 686.41 лв. – трудово възнаграждение за м. септември 2013 г., 389,30 лева – законна лихва за забава върху дължимото за м. септември възнаграждение от 26.10.2013 г. до датата на депозиране на насрещната искова молба; сумата от 326.06 лева – трудово възнаграждение за м. октомври 2013 г., ведно със сумата в размер на 181,31 лева – законна лихва за забава върху дължимото за м. октомври възнаграждение от 26.10.2013 г. до датата на депозиране на насрещната искова молба.

ОСЪЖДА В. П. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж. к. .. да заплати на ..“ АД,

ЕИК .., със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. .., на основание чл. 78, ал.1 ГПК сумата от **132.40** лв., разноси, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „...“ АД, ЕИК .., със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. .., да заплати на В. П. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж. к. .., на основание чл. 78, ал.3 ГПК сумата от **840** лв., разноси, съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____